

τους, και δε βλέπουν του θεού το προσωπο, και ποτε δε χρίζονται τον ήλιο, παρά τυραννίζονται στο σκοτάδι, χωρίς ελπίδα και παρηγοριά;... Νά δοίμε τ' άρρωστα και τα χλωμά παιδάκια, που λεινάνε και τρέμουν και κρινώνουν, και δεν έχουν που να γύρουν το κεφάλι, κ' οι μακρόδους τους δεν έχουν να τα θρέψουν, και ζητιανεύουν στις γωνιές των δρόμων, μέσ' στη βροχή και μέσ' στην παγωνιά... 'Αλλ' αυτά, που καλά να λην τ' άδεις, γιατί θα μ'ς πινακάνουν την ψυχή, κ' έμεις ζητάμε νάμαστε χαρούμενοι, άποφο, και να ταξιδεύουμε στους κόσμους των ονείρων... Ζητάμε να ξεχάσουμε τη λύπη της ζωής μας, και να πλανηθούμε μέσ' στην άβυσσο, κληρώντας δε τα δεν υπάσχει...

Στους κόσμους που γυρεύουμε να πάμε, δεν υπάσχει πόνος και φροντίδα! Τ' άστρα λάμπουν πάντα καθαρά, μ'άν άνοιξη αιώνα βασιλεύει! Τα λουλούδια γλυκά μουσοβολάνε, και τα πουλάκια γλυκοκελαδούνε — κ' έμεις άπολαβάνουμε το φως και τη χαρά! Κανέναν ίσκιος δε θολώνει την ψυχή μας, παρά μόνο μ'ά μωρη άνησιχία, μ'ην αυτά που βλέπουμε κ' άκούμε, δε μπορούουν να βαστάξουν που πολύ!... "Αν έλεσατε, στην περιπόλησή μας, ή μωρη αυτή άνησιχία, πόσο που καλά δε θάταν όλα, όσα χαρούμαστε, και βλέπουμε, κ' άκούμε...

Κ' υπάσχει κ' άλλη μ'ά άνησιχία: Μήπως κ' όλα όσα λέμε τώρα, δεν υπάσχουν παρά μόνο στο μυαλό μας, και δε ζούνε, γυφο, ποιητικά! "Αν βγάλουμε αυτές τις πιποτέρες, τις δυο πουλ μωρές άνησιχιές, όλα τ' άλλα πάνε μ'ά χαρά... Κι' άφου γυρίσαμε, και δοίμε, και χαρούμε — θά ρθει μ'άν ώρα που θά ρθούμε πάλι πίσω. Τα φτερά τ'ά πέσουν άπό τις πλάτες μας — και θά βροδούμε πάλι στο σκοτάδι μας, καθιστοί, έγώ στην πολυθρόνα, και συ καθάλλα, έξέσι—δά, στα γόνατά μου, που μουδιαν να σε κρατάνε τόσην ώρα... Σφρε, τώρα, να βρείς τα παιχνιδάκια σου, που σε κοιτάνε παραπονιμένα, γιατί δεν τα πήρες, κ' έκρινε, στο ταξίδι, το ταξίδι που κάνουμε μ'ά στί: χώρα της Μεγάλης Ουτοπίας—τη μεγάλη χώρα της Χιμαίρας, που καθέναν πασχίζει να τη βρει, αλλά κανέναν άλλος δεν τη φτάνει, μόνο το Παιδί κ' ο Ποιητής...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΕΝΟΣ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΥ

'Ο διάσημος Γάλλος μουσογράφος Μειλάκ ημιμάζταν, όχι μονάχα για το ταλέντο του, αλλά και για την άφηρημάδα του. 'Ηταν επίσης άνθρωπος συνθησιμένος στο λίγο και λιτό φαγητό. Δημιουργείται λοιπόν γι' αυτόν ότι μ'ά βραδεία, ενώ παιζόταν ένα άπο τα καλύτερα μελοδράματα του, μπήκε με την έντιμη στολή, που φορούσε σε κάποιο έστιατόριο πολυτελείας, κάθησε μπρός σ'ένα τραπέζι και κάλεσε το γκαρσόνι. Το γκαρσόνι έτρεξε πρόθυμα με τη λίστα των φαγητών στο χέρι. 'Ο Μειλάκ, έντελώς άφηρημένος όπως ήταν, άπλωσε πό δάχτυλό του στη λίστα και υπέδειξε στην τύχη ένα φαγητό. Το φαγητό όμως αυτό συνέπεσε νάναι άπο τα σπανιότερα και άκριβότερα του καταλόγου, άπαιτούσε δε έπιπλέον άριστής ώρας προετοιμασία.

Γι' αυτό, όταν ο υπάλληλος μπήκε στο μαγειρείο με την παραγγελία του ιδιοτρόπου πελάτου, έπεκράτησε άληθινή συγκίνηση. Το πράγμα άνακρινώθηκε στον διευθυντή του καπαστήματος, ο οποίος έστειλε δυο τρεις υπαλλήλους του ν' αγοράσουν άπέξω τα άπαραίτητα υλικά του φαγητού και έπεκράτησε ο ίδιος κατόπιν στην παρασκευή του μέσα στην κουζίνα.

'Επί τέλους, όταν το φαγητό έτοιμάστηκε, το γκαρσόνι το μετέφερε μ' έπισπιόμενα στον μουσογράφο, ενώ ο διευθυντής σάθηκε λίγο παράμερα για να δη την έντίπωση που θά τοίκανε.

"Όταν το φαί τοποθετήθηκε άπάνω στο τραπέζι, ο Μειλάκ άποστάτησε άπο τις σκέψεις του και του έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο έκπληξη και άνια.

- 'Εγώ το παράγγελα αυτό; ρώτησε.
- Βεβαίωτατα, κύριε, άπάντησε το γκαρσόνι.
- Σας άρέσει έσας άπο το φαγητό;
- Μά... φυσικά, κύριε.
- Τότε, σας παρακαλώ, πάρτε το και φάτε το ο ίδιος, και σε μένα φέρτε δυο άγνά βρασιά...
- Το γκαρσόνι, θέλοντας και μή, άναγκάστηκε να ύπαικοση και να... καταβροχθίση το σπανιώτατο και πανάκριβο φαγητό μπρός στα μάτια του μουσογράφου, ο οποίος έννοείται ότι πλήρωσε, χωρίς καννάδες το λογαριασμό.



ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

('Από τ'ά σατυρικά φύλλα έλου του κόσμου)

Μεταξύ φίλων:  
— 'Αφου σκέπτεσαι να έλαττώσης τα έξοδά σου, γιατί δεν διώχνεις τον ιδιαίτερο γραμματέα σου;  
— Πώς; Και τότε πώς θά υποδέχεται τούς... δανειστάς μου;  
\*\*\*

Θυσία.  
— Δεσπονίς, πώς χάριν σας θά πήγαινα και στην Κόλαση.  
— Τότε, πηγαίνετε στο διπλανό δωμάτιο και μιλήστε με τη... μαμά μου!  
\*\*\*

Τρόπος άρνήσεως.  
— Δάνεισέ μου πέντε τάλληρα.  
— "Όταν γυρίσω άπο τη Θεσσαλονίκη.  
— Πώς; Πηγαίνεις στη Θεσσαλονίκη;  
— "Όχι!...

\*\*\*  
'Η ηλικία της.  
— Λοιπόν, φίλτατε κύριε, τί ηλικία μου δίνετε;  
— Κυρία μου, έχετε πρόσωπο νεάνιδος εύροσα έτών, κτυνάσπετε σαν κορίτσι δεκαεπτά έτών, έχετε σκέρσησ κοπέλλας δώδεκα έτών...  
— Δηλαδή;  
— 'Εν άλλω έτη... πενήντα!...  
\*\*\*  
— Νεοελληνικό ραντεβού.  
— Περιμένε με στο σταθμό της 'Ομόνοιας στις έφτά άκριβώς.  
— Θά σε περιμένο άλλα... τί ώρα θά ρθής;  
\*\*\*

Μεταξύ συζύγων.  
'Ε κ ε ί ν η.—"Αν οι άνδρες μετά τον γάμο τους ήσαν τόσο γενναίοδοροι, όσα κατά τούς άραβόνες των, θά είχαμε άσφαλώς λιγότερα διαζύγια!  
'Ε κ ε ί ν ο ς.—Και περισσότερες... πτωχεύσεις!  
\*\*\*

'Ανοιξιάτικες κουβέντες.  
'Ε κ ε ί ν η.—Βλέπεις, άγάτη μου, την άνοιξη όλα τα δέντρα έχουνε καινούργια φορεσιά...  
'Ε κ ε ί ν ο ς.—Ναι, χρυσή μου, άλλα... την φτιάχνουν μόνα τους!  
\*\*\*

Τα παιδιά της έποχης.  
'Ο έαυθεωρητής ρωτάει έναν μικρό 'Εβραίο στο μάθημα της 'Αριθμητικής:  
— Δέν μου λές έσύ, Σολομών, τί τόκο δίνουν 100 χιλιάδες δραχμές, έπί έξ μήνες, πρός τρία τοίς έκατό;  
'Ο μικρός Σολομών:  
— Με συγχωρείτε, κύριε έαυθεωρητά, άλλα είνε περιττόν να σ'ά άπαντήσω.  
— Και γιατί, μικρέ Σολομών;  
— Γιατί σήμερα κανέναν δεν δανείζει με τρία τοίς έκατό.  
\*\*\*

Δηλαδή...  
— Και είνε μονακός ή κόρη σας;  
— "Ω, ναι.  
— Δηλαδή;  
— Δηλαδή... αυτή κουρδίζει πάντα το γραμμόφωνο!  
\*\*\*

Στο δικαστήριο:  
'Ο πρόεδρος πρός τον μάρτυρα, που παρουσιάζεται να όρκιστή:  
— Περιττόν να σοι είπω, μάρτυς, ότι πρέπει να πής την άληθεια και μόνη την άληθεια. Ξέρεις τις συνέπειες της ψευδομαρτυρίας;  
— Βέβαια, Θά... κερδίσουμε τη δική!...  
\*\*\*

Στο θέατρο κάνει φοβερό κρύο.  
'Ε κ ε ί ν η.—Πάμε να φύγουμε... Θά πουντιάσουμε μ' αυτή τη Σιβηρία.  
'Ε κ ε ί ν ο ς.—Κάμε ύπομονή. 'Η άλλη πράξις γίνεται στο... Μαρκό!  
\*\*\*  
'Ο διευθυντής των φιλιακών στον μελοδάνατο:  
— Προτού πεθάνεις μήπως έχεις να εκφράσης καμιά τελευταία έαθυμία;  
'Ο μελοδάνατος:—Ναι, θά ήθελα να πεθάνω άπο... κοιλιακό τύφο!